

Der var nu ikke Tale om, at Jakobe lod sig mærke med noget. Med den næsten overmenneskelige Evne til Selvbeher-skelse, som hendes Sygelighed havde opøvet hos hende fra hun var Barn, gennemførte hun tappert sin Rolle som lykkelig Brud. Skønt hun saae og hørte alting som gennem en Taage og hele Tiden havde en Fornemmelse af at befinde sig paa et gyngende Skib, var der ikke andet at se paa hende, end at hun var lidt blegere end sædvanlig og syntes noget træt. Kun overfor Per kunde hun ikke forstille sig. Hver Gang han sagde noget til hende, vendte hun Hovedet bort. Hun taalte næsten ikke at høre hans Stemme. Blot hans Ærme kom til at berøre hendes Arm, isnede det igennem hende.

Til alt Held blev der foreløbig ikke levnet hende megen Tid til at tænke. Hvert Øjeblik reves hun op af sin begyndende Fortvivlelse derved, at Venner og Bekendte ønskede at drikke med hende og hendes Forlovede. Om det saa var Nanny, vilde hun hilse paa dem, og hun saae ved denne Lejlighed for første Gang paa Per. Men en Frimodighed, der fik det til at løbe ham koldt ned ad Ryggen, nikkede og smilede hun til dem begge over sit løftede Glas.

„Skaal, Hr. Svoger! ... Skaal, Jakobe!“

Det er dog virkelig for frækt! — tænkte Per. Han var bleven ganske rød i Hovedet og kunde ikke faa sig til at møde hendes Blik.

Jakobe derimod førte tilsyneladende rolig sit Glas til Munden, dog uden at drikke. Af Angst for igen at se Triumf i Søsterens Øjne overvandt hun sig endog til at gengælde hendes Nik.

Imidlertid var Per og hans Fremtidsideer bleven det almindelige Samtaleemne ved Bordet, i alt Fald hos dem, der ikke sad i hans umiddelbare Nærhed. Særlig havde Damerne faaet travlt med at betragte Husets nye Svigerson; og Pers barske og mørke Mine og den Afmaalthed, hvormed han efterkom selv de venligste Opfordringer til ham om Samdrik, forhøjede hos adskillige den Respekt, han i Forvejen havde vakt ved sin mandige Skikkelse.

„Ja, disse Sideniusser er Karakterer,“ blev der sagt et Sted oppe i Nærheden af Philip Salomon, hvad denne imidlertid syntes at overhøre, skønt Ytringen var henvendt særlig til ham.